

Sygn. akt IV Ka 579/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SO Tomasz Wysocki SO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015 r.

sprawy

1. K. P.

syna T. i Z. z domu L.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k.

2. P. O.

syna N. i J. z domu R.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 296a § 1 i 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 22 kwietnia 2015 r. sygnatura akt III K 1072/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatki związane z postępowaniem odwoławczym zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 579/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył K. P. i P. O. o to, że:

I. w okresie od maja 2007r. do maja 2009r. w W. i S., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc pozbawieniem życia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej I. Z.- prezesowi Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. usiłował doprowadzić wymienionego do rozporządzenia mieniem w kwocie 500.000 zł na szkodę wymienionego przedsiębiorstwa poprzez zwrot wpłaconego wcześniej zadatku, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczą odmowę pokrzywdzonego;

tj. o czyn z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 282 kk i w zw. z art 12 kk

II. w dniu 29 lipca 2008r. w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu przedłożył ('jako autentyczny prezesowi Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. podrobiony uprzednio dokument w postaci fotokopii karty informacyjnej leczenia szpitalnego w Szpitalu Wojewódzkim im. (...), potwierdzony za zgodność z oryginałem przez notariusza, dotyczącego pacjenta P. O. w celu udowodnienia okoliczności nadzwyczajnej, będącej przyczyną nie podpisania w dniu 30 kwietnia 2007r. umowy przyrzeczonej sprzedaży nieruchomości- Ośrodka (...) w P. oraz zapłaty umówionej ceny;

tj. o czyn z art. 270 §1 kk

a nadto **P. O.** o to, że:

III. w dniu 12 kwietnia 2007r. w S., woj. (...), obiecał udzielić korzyści majątkowej w formie nieokreślonej kwoty pieniędzy pełniącemu funkcję kierowniczą w przedsiębiorstwie- prezesowi Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., A. Z. w zamian za zachowanie mogące wyrządzić spółce szkodę majątkową w majątku spółki w postaci przeprowadzenia z korzystnym wynikiem procedury związanej z przetargiem i sprzedażą prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego w P. oraz prawa własności budynków usytuowanych na tym gruncie;

tj. o czyn z art. 296a § 1 i 2 kk

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym, że z opisu czynu wyeliminował działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. O., to jest występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kle i za to na podstawie art. 282 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z tym, że z opisu czynu wyeliminował działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. O. i przyjął, że oskarżony K. P. działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, to jest występku z art.270 § 1 lek i za to na podstawie art, 270 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego K. P. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69§1 kk oraz art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie wobec oskarżonego K. P. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt III części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesił na okres 2(dwóch) lat próby;

V. uniewinnił oskarżonego P. O. od popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punkcie I, II i III części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk, występku z art. 270§ 1 kk oraz występku z art. 296a § 1 i 2kk;

VI. zasądził od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z udziałem tego oskarżonego, powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 167 (stu sześćdziesięciu siedmiu) zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu)zł;

VII. wydatki Skarbu Państwa związane z udziałem oskarżonego P. O., powstałe od chwili wszczęcia postępowania zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją prokuratora na niekorzyść oskarżonych .

Powołując się na przepis art. 438 pkt 2 i 3 kpk, apelujący wyrokowi temu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym uznaniu, że materiał dowodowy nie jest wystarczający do uznania P. O. winnym popełnienia wspólnie i w porozumieniu z K. P. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk i nieprawidłowej ocenie zebranego materiału dowodowego poprzez danie wiary wyjaśnieniom P. O. i K. P., poprzez uznanie zeznań pokrzywdzonego I. Z. za niewiarygodne, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania pokrzywdzonego I. Z., opinia psychologiczna dotycząca tego świadka, zeznania świadka Z. W., treść nagranych rozmów telefonicznych pokrzywdzonego z oskarżonymi jednoznacznie wskazuje, że P. O. działał wspólnie i w porozumieniu z K. P. i popełnił przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i w zw. z art. 12 kk,

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym uznaniu, że materiał dowodowy nie jest wystarczający do uznania P. O. winnym popełnienia wspólnie i w porozumieniu z K. P. przestępstwa z art. 270 § 1 kk i bezzasadnym daniu wiary wyjaśnieniom wymienionego, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania I. Z., zeznania i dokumentacja notariusza M. K., treść ujawnionych rozmów telefonicznych pokrzywdzonego z oskarżonymi jednoznacznie wskazuje, iż P. O. popełnił zarzucone mu aktem oskarżenia przestępstwo z art. 270 § 1 kk, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P.,

III. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym uznaniu, że oskarżony P. O. nie popełnił przestępstwa opisanego w art. 296a § 1 i 2 kpk, nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego w postaci zeznań I. Z., podczas gdy prawidłowa ocena jego zeznań, uwzględniająca treść opinii biegłego z zakresu psychologii, dokonana przy uwzględnieniu zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazuje i pozwala na przyjęcie, że P. O. popełnił zarzucone przestępstwo;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym uznaniu, że oskarżony K. P. w ramach przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk działał sam, a nie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności treść odtworzonych rozmów telefonicznych z pokrzywdzonym, treść zeznań I. Z. i Z. W. jak i fakt, iż P. O. posiadał motyw działania przemawia za uznaniem, że wymienieni oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu;

V. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym uznaniu, że oskarżony K. P. w ramach przestępstwa z art. 270 § 1 kk nie działał wspólnie i w porozumieniu przestępstwa z P. O., a popełnił je działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania i dokumentacja notariusza M. K., treść ujawnionych rozmów telefonicznych pokrzywdzonego z oskarżonymi jednoznacznie wskazuje, iż przestępstwo to popełnił współdziałając z P. O..

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości co do oskarżonych P. O. i K. P. i przekazanie go do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew temu, co twierdzi skarżący, sąd odwoławczy stwierdza, że ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku są prawidłowe i trafne oraz zgodne z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku postępowania.

Analiza i ocena dowodów jest pełna i wszechstronna, spełniająca wymogi procesowe z art. 4,5 i 7 kpk.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, że zebrane dowody nie dają podstawy do przypisania zarzucanych przestępstw oskarżonemu P. O. i swoje stanowisko przekonująco uzasadnił.

Zawarte w apelacji zarzuty i argumentacja na ich poparcie, sprowadza się do polemiki z ustaleniami sądu i subiektywną oraz niezgodną z dowodami oceną tych samych dowodów.

I tak w zakresie zarzutu z punktu I, podkreślić należy, że jakkolwiek obaj oskarżeni zabiegali o zwrot zadatku od pokrzywdzonego, to jedynie zachowania oskarżonego P. przybrały postać czynu zabronionego.

Co do udziału P. O., skarżący nie zauważa, że już w trakcie pierwszych zeznań w postępowaniu przygotowawczym, pokrzywdzony zaznaczył, że o ile ten oskarżony w maju 2007 r, zwracał się do niego z żądaniem zwrotu pieniędzy, o tyle od czerwca 2007 r. oskarżony P. poza tym, że żądał zwrotu zaliczki, to jeszcze kierował groźby pod jego adresem.

Świadek zaznaczył przy tym, że z P. O. spotkał się jeden raz na przełomie maja i czerwca 2007 r. w S., ale żadne groźby wtedy nie padły (k.6) oraz, że „aktywność P. O. wyciszyła się i już nie telefonował”.

Zeznał również pokrzywdzony, że to K. P. twierdził, iż „wyciągnie od pokrzywdzonego pieniądze... nasilały się telefony od niego z żądaniami i groźbami.... żadne argumenty do niego nie docierały”.

Z treści dokumentu, na który powołuje się w apelacji prokurator, to jest protokołu z odtworzenia rozmowy telefonicznej wynika, że w trakcie tej rozmowy nie padły ze strony oskarżonych żadne groźby, zaś pokrzywdzony zarzucał jedynie oskarżonemu P., że ten groził mu dzień wcześniej pozbawieniem życia. Z treści protokołu nie wynika ponadto ani wprost ani pośrednio, aby oskarżony P. O. miał świadomości sposobu działania K. P. względem pokrzywdzonego, w tym zwłaszcza, aby porozumiewali się oni co do wymuszenia zwrotu pieniędzy przy użyciu gróźb. Przytoczone w apelacji wypowiedzi oskarżonego O. nie są jednoznaczne i nie wskazują, by „obejmował on swoim zamiarem całość przestępczego działania K. P.. Trudno wyprowadzić taką tezę ze zdania „panie Z. ja z panem P. rozmawiałem i on absolutnie zaprzeczył, że tak powiem, panu nie groził niczego....”.

Powyższe nie dowodzi przecież woli i świadomości, a zatem zamiaru po stronie P. O. by pieniądze odzyskać poprzez groźby.

Przeciwny wniosek apelującego jest wynikiem nadinterpretacji przedmiotowej rozmowy i błędu logicznego. Poza tym brak w sprawie innych dowodów, które obciążałaby oskarżonego O., prowadząc do ustalenia jego działań w sposób odmienny aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy. Apelujący na taki dowód nie wskazał, a zeznania pokrzywdzonego – jak to wykazał sąd I instancji – nie dają podstawy do wyprowadzenia wniosków o współudziale P.O..

Zeznania świadka Z. W. również nie mogą stanowić takiej podstawy, skoro nie słyszał on ani bezpośrednio ani pośrednio jakichkolwiek gróźb, które miałby rzekomo wypowiadać oskarżony O., a odczucia świadka w postaci „przerażenia” z powodu spotkania z oskarżonym, wynikały z tego, że ten był „wielki” i chciał na osobności, bez świadków rozmawiać z pokrzywdzonym. Subiektywne obawy tego ostatniego, że będą na nich czekać jacyś koledzy O., nie są dowodem obciążającym oskarżonego, bo z jego strony taka groźba nigdy nie padła a samo położenie na stole w czasie rozmowy pakunku „jakby dwóch toreb cukru” – bez sprawdzenia przez pokrzywdzonego ich zawartości – niczego nie dowodzi, tym bardziej, że oskarżony nie wypowiedział przy tym żadnych słów.

Co do zarzutu z punktu II -go, sąd odwoławczy stwierdza, iż apelujący dowolnie i bez oparcia w dowodach wywodzi, że K. P. nie miał możliwości poznania numeru PESEL P. O., bez współpracy tego ostatniego.

Przecież K. P. – co jest niewątpliwe – dysponował upoważnieniem od P. O. do „wszelkich spraw dotyczących zwrotu i wypłaty zadatku”, gdzie widniał ów numer PESEL i dysponował nim zanim sporządził i przesłał do MPK w W., sfalszowana kartę leczenia szpitalnego.

Współpraca oskarżonego O. nie była zatem warunkiem niezbędnym dla posłużenia się nr PESEL, w celu podrobienia dokumentu, skoro K. P. dysponował tymi danymi już wcześniej, ale otrzymanymi w zupełnie innym, legalnym celu.

Twierdzenia skarżącego o tym, że zarówno upoważnienie jak i karta leczenia szpitalnego „zostały wygenerowane w tym samym czasie” nie mają żadnego oparcia w dowodach. Upoważnienie bowiem nie nosi daty (k.29), karta leczenia szpitalnego została poświadczona za zgodność w dniu 25 lipca 2008 r. (k. 115), pismo przednie do MPK datowano na 19 czerwca 2008 r. (k.37) a wszystko razem wpłynęło do adresata 29 lipca 2008 r. Poza tym świadek M. K. zeznała (k. 1202-1203), iż w dacie 25.07.2008 r dokonywana była jedna czynność a mianowicie notarialne poświadczenie kopii z oryginałem – karta leczenia szpitalnego i wpisano ją w repertorium pod numerem (...). Upoważnienie natomiast zapisano pod nr (...), a zatem dużo wcześniej aniżeli omawianą czynność dotyczącą karty. Myli się zatem prokurator twierdząc, że dokumenty sporządzono w jednym dniu, tak samo jak błędnie, bo niezgodnie z relacją M. K., wywodzi, iż świadek potwierdziła, że w kancelarii stawił się oskarżony P. O.. Świadek nie dość, że takiej okoliczności nie potwierdziła, to zeznała również, iż sekretarka również nie miała pewności co do tego kto się stawiał – „wydawało jej się że to pan O., ale gdy zobaczyła tego pana w sądzie, to zwątpiła” (k.1203).

Sąd Rejonowy analizując zdarzenie będące przedmiotem tego czynu, dokonał pełnej oceny dowodów, zgodnie z ich treścią i wyprowadził wnioski, którym nie można odmówić słuszności i trafności. Argumentacja apelującego, rozmiągająca się z treścią dowodów, nie jest w stanie tych wniosków podważyć.

Co do zarzutu z punktu III- go, sąd odwoławczy również i w tym zakresie, akceptuje rozstrzygnięcie zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, że w tym zakresie także nie ma jednoznacznych dowodów potwierdzających tezę aktu oskarżenia.

Zeznania pokrzywdzonego (jedyne dowód obciążający wskazany przez prokuratora) poddane zostały drobiazgowej analizie a ich ocena doprowadziła do prawidłowej konkluzji o braku spójności i konsekwencji w relacjach pokrzywdzonego, co musiało prowadzić do ich dyskredytacji w tym zakresie.

Podkreślenia wymaga, że I. Z. składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym (k.144) podał, że oskarżony „nie proponował mu konkretnej kwoty, jakiejś korzyści majątkowej, mówił jedynie, że jest w stanie się odwdzięczyć”. Nie mówił jednak oskarżony jaka formę czy jaką postać ta wdzięczność ma przybrać. W tym stanie rzeczy, przy braku innych dowodów obciążających, sąd zasadnie i trafnie uniewinnił oskarżonego także i w tym zakresie.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia wobec oskarżonego P. O., była zmiana opisu zarzutów przypisanych oskarżonemu K. P., przez przyjęcie, iż działał sam.

Wyrok jako trafny, utrzymano w mocy.